

Heen en weer

- Je had in de auto kunnen blijven zitten, zei Lynn, of in het restaurant.
- Nee, zei Renee, dan verveel ik me.
- Het is hier anders niet veel beter.

Renee keek om zich heen. Ze zaten in de wachtruimte van de prikpost, waar rijen plastic stoelen de patiënten het wachten draaglijk maakten. Tijdschriften, glanzend en wel, waren ook beschikbaar. Het enige waar een tekort aan was, was medisch personeel.

- Hoe weet je nou of je aan de beurt bent? vroeg Renee.
- Ze roepen mijn naam om.

Lynn had een hekel aan ziekenhuizen, maar de huisarts wilde haar bloed laten onderzoeken en dat kon maar het beste in het ziekenhuis gebeuren, vond hij. Er scheen een laboratorium voor te zijn.

- Ze hebben hier een laboratorium, zei Lynn.
- Natuurlijk hebben ze hier een laboratorium.
- En dokters.

Renee nam een tijdschrift van het tafeltje naast haar stoel. Een roodharige vrouw, die aan de andere kant van het tafeltje zat, volgde haar voorbeeld.

- Wilde u deze? vroeg Renee.
- Nee, dat hoeft niet, hoor. Het is maar om te lezen.
- Daar liggen ook tijdschriften, zei Lynn, terwijl ze naar een ander tafeltje wees. Die zijn ook om te lezen.
- Het maakt mij niet zoveel uit. Als het maar een beetje gezellig is.
- Gezellig? vroeg Lynn.
- Ja, u weet wel. Geen moeilijke dingen. Bijvoorbeeld over Fransje Brouwer.

Lynn keek Renee aan.

- Ken jij Fransje Brouwer?
- Bauer, zei Renee. Fransje Bauer. Die zingt.
- U kent Fransje Bauer toch wel? vroeg de roodharige vrouw. Hij is van de televisie.
- Kabelmonteur? vroeg Lynn.
- Nee... Trouwens, dat weet ik niet. Hij is nu beroemd, dus hij zal wel niet meer werken.
- Misschien, zei Renee, ga ik toch maar in het restaurant zitten.
- Ik ben zo aan de beurt, zei Lynn.
- Nou, het kan anders best lang duren, zei de vrouw. De vorige keer was ik hier bijna de hele middag. Ik moest wel twee keer laten prikken, want ik moest nog terug.

- Ging het niet goed? vroeg Lynn.
- Wat?
- Nou, het prikken.
- Nee, zei de vrouw, het prikken ging goed.
- Waarom moest u dan terug?
- Omdat ik hier niet meer was, natuurlijk.

Renee legde het tijdschrift neer en deed haar armen over elkaar. Ze keek recht voor zich uit naar de muur.

Lynn knikte begrijpend en zei:

- Lijkt me logisch.
- Ja, zei de vrouw.
- Maar waar was u dan, toen u niet meer hier was?
- Bij de specialist. Dat wist ik toen ook niet, anders had ik het wel gelijk laten doen.
- Aha, vandaar...

Een verpleegster kwam met een mapje in haar hand bij de ingang van het priklokaal staan en riep een naam om. Dat resulteerde in een optocht van een oude vrouw in een rolstoel, een jongere vrouw met twee schouderassen om haar nek die het oudje kordaat voortduwde, en een man, waarschijnlijk de

echtgenoot, die sullig meeliep.

- We zijn zo terug, zei de vrouw tegen hem, waarop hij meteen weer ging zitten.

- Moet mijn zoon niet mee? vroeg het oudje bezorgd.

- Nee, zei de schoondochter luid. Hij wacht wel.

De verpleegster keek vriendelijk op de oude dame neer.

- Het is zo gebeurd, zei ze. Maakt u zich maar geen zorgen.

Ze verdwenen achter een schot.

- Ze prikken hier dikwijls mis, hoor, zei de roodharige vrouw. De laatste keer zag mijn arm bont en blauw.

- Moet u hier vaak zijn? vroeg Lynn.

- Zo dikwijls... Mijn huisarts stuurt me hier steeds weer naar toe. Ik zei nog tegen hem, ik kan er net zo goed gaan wonen.

- Da's vervelend, zei Lynn.

- Maar er is niks aan te doen, hè.

- Ach jee.

- Als het zover is, dan ga je.

- Is er helemaal geen hoop meer? vroeg Lynn.

- Hoop?

- Nou, kunnen ze niets voor u doen?

- Anders kwam ik hier niet.

- Dus, u kunt nog beter worden?

- Dan moeten ze wel eerst weten wat ik mankeer.

- Die muur kan onderhand wel een verfje gebruiken, zei Renee.

De vrouw keek naar de wand.

- Die hebben ze pas geverfd, want de vorige keer was hij nog wit.

- Ja? zei Renee. Is het niet het licht?

- Nee, dat is niet veranderd. Het zijn nog steeds dezelfde lampen.

Lynn streek door haar halflange haren.

- Wilde jij niet wat lezen, Renee?

- Er stond niks in over Fransje Bauer.

- O, maar hier wel, zei de vrouw enthousiast. Wilt u deze?

- Heeft u hem al uit? vroeg Renee.

- Nee, maar ik weet wat er in staat. Hij heeft een nieuwe auto gekocht voor zijn vrouw. Dat stond al in de Lorry.

- De Story, bedoelt u?

- Nee, mijn man is vrachtwagenchauffeur. Hij heeft zo'n blaadje, de Lorry, daar stond het ook in. Als het maar over auto's gaat...

- Ik wist niet, zei Lynn, dat vrachtwagenchauffeurs in Fransje Bauer geïnteresseerd zijn.

- Ze zijn dol op 'm. Mijn man zei nog, hij lijkt onderhand wel ons schuttingpatroon.

- Als ze bij jou maar niet mis prikken, Lynn.

- Ze prikken bij mij niet mis, Renee.

- Dat kun je hopen, zei Renee, maar zeker weten doe je het niet.

- Nou, zei de vrouw, het kan best tegenvallen.

- Je hoort de expert, zei Renee.

- Ik hoor het, zei Lynn, waarna ze haar lippen op elkaar perste.

- Ja, zei de vrouw, ik kom hier zo dikwijls. Maar ze prikken niet altijd mis, zo is het nou ook weer niet.

- Gelukkig, zuchtte Lynn.

- Welnee, dat was maar een keertje. Meestal gaat het goed.

- Ook, vroeg Lynn, als je terug moet?

- Terug waar naar toe?

- Nou, als je al bent geweest.

- Waarom moet je dan terug? vroeg de vrouw.

Het oudje kwam weer tevoorschijn, aangeduwd door haar schoondochter, die gevolgd werd door de verpleegster. Duidelijk, alsof het haar nooit zou gaan vervelen, riep de verpleegster de volgende naam om. De roodharige vrouw stond meteen op.

- Sterkte, zei Lynn.

- Dat komt wel goed, zei de vrouw, terwijl ze zich naar het priklokaal haastte.

Renee schudde glimlachend nee.

- Sympathiek mens, zei Lynn.

- Daar meen je niet veel van, zei Renee, Volgens mij zat je haar flink voor de gek te houden.

- Allemaal zenuwen, zei Lynn. Ze gaan dadelijk een ijzeren pin in mijn lijf steken.

- Ben je wel nuchter?

- Altijd. Moest ik nuchter zijn?

- Weet ik veel. Toen ik bloed moest laten prikken, moest ik nuchter zijn.

Lynn dacht diep na.

- Kan het me niet herinneren.

- Staat het misschien op je formulier?

- Dat heb ik niet meer. Ik moest het afgeven bij de balie.

- Vraag het dan even, zei Renee, anders zitten we misschien voor niks te wachten.

Weer dacht Lynn na.

- Je hoeft helemaal niet nuchter te zijn, als ze bloed prikken. Jij bent geprikt op de ochtend van je operatie. Je moest nuchter zijn voor je operatie, niet voor het bloedonderzoek.

- Mijn moeder moest ook een keer nuchter zijn, hield Renee eigenwijs vol, en ze werd niet geopereerd.

- Het zal toch niet waar zijn, zei Lynn geërgerd. Dan moet ik nog een keer!

- Tja, het is best mogelijk dat je terug moet.

- Daar krijg je toch wat van! Die huisarts van me kan de pot op.

- Je hebt toch vaak hoofdpijn?

- Soms.

- Dan kan het belangrijk zijn. Heb je nu hoofdpijn?

- Een beetje. Misschien omdat ik niet nuchter genoeg ben.

- Grapjas. Ga het nou maar vragen.

Lynn stond met tegenzin op en liep naar de balie naast de ingang van het priklokaal. Terwijl ze stond te wachten, kwam de roodharige vrouw naar buiten. Ze rolde de mouw van haar blouse omlaag. De verpleegster zag Lynn staan.

- Kan ik u helpen? vroeg ze.

- Moet ik eigenlijk nuchter zijn? vroeg Lynn. Ik heb wel ontbeten.

De verpleegster informeerde naar haar naam.

- Dat treft, u bent toevallig aan de beurt. Maar... ik vrees dat u nog een keer terug zult moeten komen.

- Moet u terug? vroeg de roodharige.

- Dus toch, zuchtte Lynn. Maakt het echt zoveel uit, voor een bloedonderzoek?

- Het is voor het urineonderzoek. Zo te zien, heeft u geen ochtendurine bij u.

- Sterkte, zei de roodharige vrouw, waarna ze de brede gang in liep.

- Maar ik heb begrepen dat mijn bloed onderzocht moest worden.

- Ook, zei de verpleegster. Bloed en urine. Heeft uw huisarts dat niet gezegd?

- Nee, dat heeft hij niet. Wanneer moet ik dan terugkomen?

- Morgen al, als u wilt. De prikpost is doordeweeks vanaf acht uur 's morgens open.

- Goed, kom ik morgen wel weer. Kan ik mijn papieren hier laten liggen?

- Van mij wel. U weet wat ochtendurine is?

- Ik kan het me vagelijk herinneren, zei Lynn.

Ze draaide zich om en liep samen met Renee, die inmiddels was opgestaan, naar de uitgang.

- Wat een gedoe, zei Lynn.

- Nou en, dan gaan we morgen terug, zei Renee.

- Ik zal wel moeten, zei Lynn, het is nu middag. Geen ochtendurine.
 - Bovendien ben je nog steeds hier, zei Renee. Je kunt nog niet terug.
 - Ga vooral zo door, zei Lynn, dan koop ik een CD van Fransje Bauer voor je.
 - Voor onderweg?
 - Ja.
 - Onderweg naar huis, of onderweg terug?
 - Zeg...
- Renee glimlachte en zei:
- 't Is zo gebeurd.
 - Weet ik, zei Lynn, maar ik krijg er het heen en weer van.